

Po dešimt tarnystės metų Lietuvoje šių metų liepos mėnesį Arturas Šmidtas su šeima išvyko atgal į Vokietiją. Nuo rudens jis dirbs misijinės organizacijos „Kontaktmisija“ centriniame biure Viustenrote ir bus atsakingas už šios organizacijos veiklos plėtrą Rytų Europos sąjungos šalyse bei tose šalyse, kurios dar tik ruošiasi stoti į ES, išskyrus rusiškai kalbančias. Be to, jis lankys Vokietijos bažnyčias, kuriose pristatys „Kontaktmisijos“ veiklą bei rūpinsis jos projektų parama. Prieš jį išvažiuojant į Vokietiją su Arturu Šmidtu kalbėjomės apie Lietuvos bažnyčių vystymąsį bei pokyčius tikinčiųjų gyvenime per pastaruosius dešimt metų.

Arturas Šmidtas

Kokį buvote susidaręs vaizdą apie Lietuvą ir lietuvius, dar prieš atvažiuodamas į Lietuvą ir kaip tas vaizdas atvykus pasikeitė?

Prieš atvažiuodamas čia, Lietuvą jau šiek tiek pažinojau. Žinojau, kad tai yra postkomunistinė šalis ir kad ateizmas labai įtakojo žmones. Taip pat žinojau, kad katalikybė labai stipri, bet daugybė žmonių iš tikrųjų netiki Dievu. Maniau, kad Lietuvoje - labai mažai krikščionių ir bažnyčių. Nors vėliau pamatėme, kad nėra jų tiek mažai. Prieš atvažiuodamas į Lietuvą įsivaizdavau, kad krikščionys tarp savęs daugiau bendrauja. Būtent dėl tos priežasties, kad jų yra mažai. O kai atvažiavome, pamatėme, kad taip nėra, kad kai kurie krikščionys žiūrėjo į kitus lyg į priešus. Taip pat mane nustebino ir tai, kad labai daug sprendimų bažnyčių vadovai ar pastoriai priimdavo, norėdami savo bažnyčiai gauti vien finansinės naudos. Be to, pastebėjome, kad lietuviai prieš dešimt metų buvo atviresni Dievui.

Dešimt metų yra gana nemažas laiko tarpas. Kaip, Jūsų nuomone, per šį laikotarpį pasikeitė Lietuvos bažnyčių gyvenimas?

Praėjus dešimčiai metų pastebėjau didesnę bažnyčių ar skirtingų konfesijų pagarbą viena kitai. Anksčiau kai kurie pastoriai negalėdavo vienas kitam paduoti rankos, o dabar jie sėdi prie vieno stalo. Atsiranda vis daugiau bendros veiklos. Man atrodo, kad šiek tiek pasikeitė ir pats supratimas apie vadovavimą. Bažnyčiose plėtojamas komandinis darbas, kreipiamas didesnis dėmesys į tai, kad ir kiti žmonės tarnautų, perimtų atsakomybę, pastoriai nebedaro visko vieni. O iš neigiamų pokyčių paminėčiau tai, kad per artimą bendravimą su užsieniu, perimami ne vien tik geri dalykai. Kai kurios bažnyčios darosi atviresnės liberaliam mąstymui. Dėl finansinių priežasčių, ieškodami sau naudos, pastoriai negalėjo išsaugoti konservatyvumo ir pasidarė atviresni materializmui.

O kaip dėl lietuvių tautos atvirumo Dievui? Anksčiau, Jūs minėjote, kad jie buvo atviresni. Kokius pastebėjote pokyčius?

Išaugo galimybės, o kartu su jomis ir materializmas. Žmonės vadovaujasi kitomis vertybėmis, noru gyventi geriau bei turėti daugiau. Jiems pasidarė svarbu turėti gerą mašiną, susiformuoti gerą įvaizdį. Ir dėl to jie stengiasi, dirba. Anksčiau tai taip stipriai nesireikšdavo.

Ar šis reiškinys vyksta dėl vertybių nebepaisymo?

Man kyla klausimas, ar jie vertybių nebeturi? O gal jie jų niekada ir neturėjo? Tik tai dabar galbūt labiau pasimatė. Iš tikrųjų trūksta gairių, pagal kurias žmogus galėtų nuspręsti, kas yra gerai ir kas blogai.

Jūs esate bažnyčios steigėjas ir Jūsų užduotis buvo patraukti žmogaus žvilgsnį nuo materializmo prie Dievo. Kokie būdai pasitvirtino?

Geriausias būdas yra atkreipti žmogaus dėmesį į savo gyvenimą, kad jis matytų, jog galima gyventi kitaip, kad šis suvoktų, jog tu pasitiki Dievu. Svarbu, kad žmogus suprastų, kad Dievas yra tas, kuris leidžia įvykti nelaimėms mūsų gyvenime. Bet, nepaisant to, mes vis tiek galime Juo pasitikėti ir Jis yra mūsų gyvenimo pagrindas. Ir jeigu tas žmogus tai suvokia per tavo gyvenimo būdą, tada tu jį laimėjai. Tu gali suvilioti žmogų gražiu elgesiu, dovanomis ar šypsenomis, suteikti jam gerą aplinką. Bet visa tai tėra trumpalaikiai dalykai. Tai nėra svarbiausia. Kartais būna, kad žmogus kažkuo susižavi, įtiki, bet paskui vėl nusigręžia, taip ir nesupratęs esminių dalykų. O tokių žmonių buvo daug. Vien žodžių neužtenka.

O kaip bažnyčia galėtų ar turėtų „pasitempti“, kad būtų patrauklesnė žmonėms?

Svarbu, kad nebandytume pabrėžti per pamaldas, kad pas mus viskas tobula ir gerai suorganizuota. Daug svarbiau yra liudyti savo kasdieniu gyvenimu, o ne per daug susikoncentruoti ties renginiais, programa. Šie dalykai irgi yra svarbūs, bet nereikėtų perlenkti lazdos. Man atrodo, kad kartais yra gerai ir nenuieiti į kokį renginį, bet pasėdėti su kaimynais arba pakviesti juos šašlykams ar puodeliui kavos. Bet, aišku, tai reikia daryti visada prieš akis turint tikslą - liudyti Kristų savo gyvenimu.

Kaip toliau vyks tolesnis Jūsų bendradarbiavimas su LKB?

„Kontaktmisija“ yra Laisvųjų krikščionių bažnyčios partnerė. Ši organizacija dirba tiesiogiai su Kauno bendruomene. Ateityje ji taip pat tarsis ir kartu su LKB spręs dėl tolimesnės veiklos, naujų projektų kūrimo, pavyzdžiui, dėl misionierių iš Lietuvos siuntimo į kitą šalį. O aš palaikysiu ryšius su LKB kaip „Kontaktmisijos“ atstovas. Kiti „Kontaktmisijos“ misionieriai, kai jie pradės savo darbą, taip pat bendradarbiaus su LKB. Jie dalyvaus tarybos posėdžiuose kaip bažnyčių steigėjai bei vadovai.

Pabaigai, norėčiau Jūsų paklausti, ko palinkėtumėte šiandienos tikintiesiems Lietuvoje?

Linkiu, kad kiekvienas tikintysis suvoktų, ką jis gali daryti geriausia. Linkiu, kad jis koncentruotųsi į Dievo jam suteiktas dovanas ir sugebėjimus ir juos naudotų Dievo karalystei, o ne bandytų visur viską daryti. Kitaip žmonės pavargs. Linkiu, kad jų šaknys labai giliai įsišaknytų Jėzuje, o tikėjimas nestovėtų ant bažnyčių, bendrijų ar misijinių organizacijų pagrindo. Linkiu,

Arturas Šmidas: „Daug svarbiau – liudyti Kristų savo gyvenimu“

Parašė Diana Goss

Šeštadienis, 24 Rugsėjis 2005 16:27 - Atnaujinta Antradienis, 22 Liepa 2008 15:01

kad ir kiti žmonės matytų, jog jie pasitiki Dievu ir tas jų tikėjimas liudija Kristų, o ne - priklausomybę vienai ar kitai bažnyčiai.

Dėkoju už pokalbį.